

EL LLIBRE DE LES LLIÇONS

- Joan, estàs segur que podràs dir-ho? Només té sis anys! - Va dir-li Maria al seu germà.

- I que vols que faça? Fer com si no passes res?! És sa mare! Té dret a saber-ho! - Va contestar-li Joan.

- Ja però, que vas a fer? Contar-li tot el que ha passat? I després què? Què creus que passarà? - Li preguntà la seua germana molt angoixada.

- Què et creus, que sóc un monstre sense sentiments? És clar que no li vaig a dir la veritat absoluta, simplement li diré una part. - Digué Joan

Joan es va dirigir cap a Marc, ell estava a la seua habitació, tan tranquil, jugant amb els joguets que els reis mags li havien portat, simulava que ell era un metge, i que el seu pacient, el senyor tiranosaure, havia perdut la pota i necessitava que se la tornaren a cosir.

- Pare ara mateixa no puc atendre't, la senyora Barbie i jo estem a punt de començar l'operació. - Li va dir el seu fill abans que Joan pogués parlar.

Després de cosir-li la pota al tiranosaure, deixà passar a la consulta de la seua habitació al seu pare, aleshores Joan mirà als ulls tendrosos del seu fill i no va poder evitar soltar una llàgrima.

- Què et passa pare? Estàs malalt? Per això has vingut a veure'm a la consulta? - Li va preguntar Marc a son pare.

- No, tranquil fill, simplement he recordat una cosa trista. - Contestà son pare amb excusa.
- Veuràs fill, la mare no tornarà a casa en un temps, està... ajudant als xiquets més desfavorits a ser feliços. - Va dir Joan al seu fill mentres li tremolava un poc la veu.

- D'acord, però espere que no tarde molt, per que el divendres és la nit de pizza i ningú la fa tan bona com ella! - Va contestar-li el seu fill, quan de sobte es va recordar d'una cosa
- Però si la mare no va a estar esta nit en casa, qui em llegirà el llibre de les lliçons?.

- El llibre de les lliçons? Què és això? - Preguntà el pare al fill.

- És un llibre que la mare i jo llegim totes les nits abans d'anar a dormir. - Va contestar-li Marc al seu pare.

- Bé, doncs no et preocupes, que jo mateixa llegiré amb tu totes les nits aquest llibre.- Li respongué Joan.

Al acabar la conversació isqué de l'habitació del seu fill i anà a parlar amb la seua germana, qui l'esperava en la porta amb un somriure, però no un somriure d'alegria, pareixia més un somriure com fingit, de llàstima.

- Veus Maria, així és com es fa. No passa res, el xiquet no sospita res i dubte molt que arribe a fer-ho, espere. - Li digué Joan a la seua germana.

- Joan, aquest xiquet és més intel·ligent que nosaltres, de veritat penses que no sospites res? No sigues burro! Mira que dir que anava a ajudar als xiquets més desfavorits, que no tenies altra excusa millor?- Li replicà Maria.

- Tranquil·la, pot ser siga molt intel·ligent però encara desconeix moltes coses de la vida, i no crec que dubte de l'excusa que li he donat.- Respongué Joan.

- Bé, ja veurem... Joan, segur que aneu a estar bé? - Li preguntà la seua germana.

- Sí, tu ves-te'n tranquil·la, ho tinc tot controlat. - Li respongué Joan.

En el moment que Maria se n'anà, va tancar la porta del carrer, però va obrir el cor de Joan, en eixe instant, tot es tornà fosc, no hi havia llum al final del túnel, i Joan sols pogué respondre a eixa situació d'una manera. Caigué a terra i començà a plorar. Era un plor silenciós per fóra, no volia espantar al seu fill, però per dins, el plor repercutia per tots els òrgans.

Arribà l'hora del sopar, Joan havia preparat un plat de llonganisses amb ou, el preferit de Marc, al acabar-se'l s'anà corrent a raspallar-se les dents i a ficar-se el pijama per poder llegir el més abans possible el llibre de les lliçons.

Quan Joan arribà a l'habitació d'en Marc, el va veure al llit amb el llibre a la mà esperant-lo, aleshores Joan, agafà aire i es digué a si mateix: «anem allà».

- La mare i jo ho vam deixar pel capítol tres. - Digué Marc a Joan.

- D'acord, comencem doncs, Capítol tres, L'egoisme i l'amabilitat:

Hi havia una vegada, en un país molt llunyà, una senyora amb nom desconegut, va concebre a dos bessons d'aparença igual, però de cors oposats. El major era intel·ligent i persuasiu, però també prou maleducat. En canvi, el xicotet era despistat i despreocupat, però al seu cor abundava la generositat.

Tots dos es van fer grans, i es van dedicar a la pesca, cadascú tenia un vaixell per poder pescar tots els dies. El major, com molt cabut que era, va aconseguir crear tot un imperi de la pesca al seu nom. En canvi, el xicotet no li arribava ni per al pa, doncs mai aprengué bé a pescar i no aconseguia cap peix.

Però un dia, quan el germà xicotet era a sa casa, sopant un pobre plat de sopa amb una única barra de pa, tocaren a la porta. En obrir, es va trobar amb una senyora major que necessitava ajuda, estava morta de fam! Aleshores, amb el bon cor que tenia, el germà xicotet anà ràpidament a la cuina a per l'única barra de pa que tenia i li la va donar a la senyora. Aquesta, en veure l'acte tan amable que havia fet l'home, li va obsequiar amb un molí xicotet, però no era qualsevol molí! Era un molí màgic! Aquest, podia moldre tot el que se li ocorres pel cap! Diners, joies, menjar... Però sempre i quan, al acabar de moldre es diga la paraula màgica, gràcies.

Aquesta notícia d'alguna manera arribà a les orelles del seu germà gran, persona que, enlloc de fer com el seu germà i gastar el molí per ser generós amb tot el món, el volia per crear riquesa sols per a ell. Aleshores un dia abans de l'alba, li'l furtà! I se l'endugué a alta mar en el vaixell. Allí, apartats de tot el món, decidíu provar si el molí realment funcionava

i li va demanar que li molguera un poc de sal per al seu entrepà, aleshores, el molí començà a moldre sal, i quan ja tenia prou digué: «prou! He dit que prou! Suficient!» Però el molí no parava de moldre, era tant maleducat el germà major que mai havia dit gràcies a ningú! I el molí seguiu molent i molent fins que en un moment el vaixell tenia tanta sal que es va enfonsar al fons del mar. I mai més es va saber res ni del vaixell, ni del germà major ni del molí. I es diu, que la mar és salada per què encara hui en dia, en un lloc desconegut, el molí segueix molent sal i més sal.

Al acabar de llegir, Joan va mirar al seu fill i li va dir:

- Vaja, quin llibre més curiós, d'on l'has tret? -

- No ho sé, el comprà la mare, a que està interessant! Vinga va pare llig-me un altre capítol per favor! - Li demanà Marc

- No fill, és molt tard, millor demà. Descansa. - Li contestà son pare.

Aleshores Joan, agarrà el llibre, el deixà damunt la taula, li donà un bes al seu fill, tancà les llums i se n'anà.

Al dia següent, Joan anà a primera hora a l'hospital, en l'habitació cent quaranta-tres estava Àngela, la seua dona. Estava dormida, semblava estar morta, però el monitor que indicaven els batecs del cor d'Àngela li confirmaven que no. Al tocar-li la mà, Àngela va notar la presència del seu marit i es va despertar, el va mirar i li va dir amb tot el seu major somriure: «Hola!»

Aleshores Joan, que no podia contindre les llàgrimes li va respondre:

- Hola amor! Com et trobes? Que tal el primer dia de quimioteràpia?-

- Bé, estic viva, més del que podia demanar. Com està el meu angelet? - Li preguntà ella.

- Marc està a l'escola, està bé, no crec que sospite res, i per a quan comence a fer-ho tu ja estaràs en casa. Ahir li vaig llegir un capítol del llibre que li regalares, vaig intentar normalitzar la situació tot el possible, però notava com desitjava que fores tu qui li llegira el conte. - Li contestà Joan a la seua dona.

- El trobe a faltar, als dos. Però ara mateixa no tinc forces ni per a alçar-me, molt menys per suportar la mirada de llàstima de Marc. No sé que faria si em vegues així, sense monyo, sense pit, sense ànima bàsicament.- Li digué Àngela al seu marit.

- Entenc, tu descansa i guarda forces. Si tot va bé, en unes setmanes ja podràs començar a vindre a casa. Sort que el pillarem a temps aquell maleït bony! - Digué Joan.

- Si, però per si de cas, Joan, fes-me un favor. Aquesta nit, abans de dormir, llig-li a Marc el capítol tretze del llibre de les lliçons.- Li demanà Àngela.

- D'acord, el que vulgues. Ara he d'anar-me'n a treballar i per la vesprada he de dur a Marc a natació així que no podré tornar fins demà. Adéu amor.- Li respongué Joan.

Joan es va despedir de la seua dona i mentres anava cap al treball es posà a pensar amb el que li havia dit sobre el capítol tretze del llibre, i al no arribar a casa fins a la nit no podia saber de que tractava, encara que podia fer-se moltes idees.

Passaren les hores, al treball tots miraven a Joan amb llàstima, però a ell no li importava, era fort i podia aguantar-les, sols esperava que quan estigues amb el seu fill, ell no s'adonés.

En arribar a casa, ambdós estaven impacients per llegir el llibre, tantes eren les ganes que de seguida soparen i ja estaven llestos per llegir.

Joan agarrà el llibre nerviós, i buscà la pàgina en la qual començava el capítol tretze. Al trobar-la va veure el títol i, amb ganes de plorar, es va aguantar i va començar a llegir:

- Bé Marc, hui anem a llegir el capítol tretze: La mort no és el fi:

Hi havia una vegada, en el més alt del cel abans de que es crearen els continents, existien els déus Anàdrom i Vega, els dos estaven molt enamorats l'un de l'altre i eren famosos en tot el cel per tant que s'estimaven. Però hi havia un déu anomenat Jussiu, qui estava gelós d'aquesta relació tant amorosa i va decidir actuar, tant fou l'odi per la parella que tenia al cor, que una nit, sense pietat, va matar al seu millor amic, l'Anàdrom.

Al dia següent quan Vega s'assabentà que Anàdrom era mort, es va caure redona al terra, plorant, i així es va quedar durant cinc llargs dies, sense parar de plorar. Tant foren les seues llàgrimes, que va crear milers de tempestes arreu del planeta, creant així els oceans que hui en dia coneixem.

El seu pare, el déu Claudis, va voler consolar la seua filla, però res era possible, li va obsequiar amb unes plantes que havien brotat dels oceans que ella havia creat, però res aconseguia animar-la.

Aleshores, Claudis, molt tristament li va dir a la seua filla:

«Vega, se com de molt trobes a faltar al teu estimat, és per això que tinc una proposta per fer-te, si de veritat vols estar amb ell, jo et concediré aquest desig, malgrat que em pese l'ànima que no et puga tornar a veure. Però has de saber, que aquest desig té un preu, i és que mai més podràs tornar a ser una deessa.»

Vega, molt alegrada, per fi es va alçar de terra, li va donar un gran abraç a son pare i li va dir: «Si pare, faré tot el possible per tornar a estar amb ell»

Aleshores, Claudis, amb tot el seu poder, va elevar a la seua filla fins al firmament i allí, una llum molt brillant la va acollir junt amb el cos mort del seu amant, de sobte, milers d'estrelles i de planetes començaren a aparèixer formant dues galàxies, anomenades Andròmeda i la Via Làctia. I, segons es sap, aquests dos amants, s'estan atraent l'un a l'altre fins al punt en el que d'ací 5 bilions d'anys, ambdós formaran una sola galàxia.

En acabar de llegir Marc no aguantà més i preguntà:

- Pare, a la mare li va a passar com a Anàdrom? -

- No fill, la mare no necessita ser una galàxia per tornar a estar amb nosaltres. D'alguna manera, passe el que passe, estic segur que acabarà tornant a casa per acabar de llegir-te el llibre. - Contestà Joan.